

La igualtat de gènere no només és cosa de dones

L'Institut Europeu per a la Igualtat de Gènere acaba de publicar *Beneficis econòmics de la igualtat de gènere a la Unió Europea*. Un estudi feixuc per als que no som economistes, però de gran rellevància social. És impressionant: la igualtat de gènere implicaria 10,5 milions de llocs de treball addicionals per a l'any 2050. El 70% d'aquests llocs de treball serien per a les dones. La taxa d'ocupació total abraçaria el 80% (actualment arriba al 70%). Les conclusions són diàfanes: les mesures per a la igualtat de gènere signifiquen, d'una banda, guanys per a les dones com a ens individuals (millors econòmiques, realització personal, enfortiment de l'autoestima i el benestar subjectiu...) i, de l'altra i al mateix temps, grans impactes molt positius per al conjunt de la societat. En aquest sentit, aconseguir feines més cobejables i una productivitat de més qualitat és la resposta als desafiaments relacionats amb la pobresa (no oblidem que duu nom de dona) i l'envelliment de la població que afecta tota la Unió Europea, tenint en compte l'elevada esperança de vida i els índexs de fecunditat constantment baixos.

Malauradament, són les dones les úniques que destaquen aquests estudis i s'ocupen de difondre'ls. En els homes com a grup (fixeu-vos que dic "com a grup") els estereotips que defineixen la masculinitat constreñen, inconscientment o no, els seus interessos, les seves actituds i normes de comportament. D'aquí que determinades qüestions socials, com la discriminació de gènere, molts les considerin venials o queixes enutjoses de dones frustrades. En canvi, els

agraden, per exemple, els aeroports ruïnosa, es vanaglorien dels AVE que vaguegen per les Espanyes i no s'immuten perquè la rendibilitat sigui desastrosa; els agrada extasiar-se amb corredors mediterranis que acompanyin la solitud de la Meseta. D'altres sumen en el perfil una malaltissa debilitat per malbaratar milions i milions d'euros en infraestructures innecessàries, moltes inacabades i impunement abandonades... En canvi, quan del que es tracta és de parvularis, escoles infantils i millores socials, educatives i sanitàries, ineludibles per al veritable progrés i satisfacció del país i la seva gent, uns pots més que altres, donen vergonyosos i inexcusables allargs. I, esclar, en bona part és perquè totes aquestes demandes socials

MARIA ÀNGELS VILADOT

PSICÒLOGA SOCIAL I ESCRITORA

Els estereotips que defineixen la masculinitat constreñen els interessos dels homes com a grup

hi ha dones que es mostren impermeables al cribatge secular del gènere femení. Dones assimilades a la cultura de la masculinitat més rànica que, si bé reconeixen la segregació del gènere femení, diuen que elles mai no han estat discriminades; que elles no són (per descomptat!) feministes. Pateixen la síndrome de les abelles reina, tan ben documentada per la psicologia social; es diferencien de les abelles reina insectes en el

són "menors". Exageracions i dèries "femenines". El poder masculí no s'emparenta amb cosa de dones. A més, pensen, el rèdit electoral és dubtós a curt termini. La grandiloqüència megalòmana de massa part del poder (que sol ser masculí) no té límits a Espanya. Li és substancial.

Evidentment, també fet que *maten* les dones que són més joves que elles i, en canvi, potencien els abellots. Dones que es desvinculen del seu gènere com a grup i participen en l'afer discriminatori.

Però tornem on érem. Quins sectors s'haurien d'enfortir per reduir o eliminar els obstacles que aparten i arraconen el gènere femení? Primer, cal insistir a disminuir la bretxa en l'educació terciària en STEM (sigles en anglès de ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques). Segon, s'ha d'incrementar l'activitat laboral femenina (és d'interès l'article de Maria Alessandra Antonelli i Valeria De Bonis publicat enguany a *Social Europe: How do European welfare states perform?*): el percentatge de dones incorporades al mercat de treball és, a les nostres contrades, un dels més baixos d'Europa; en concret, el 54,4%. Tercer, cal eliminar la bretxa salarial: la pobresa de les dones decreixeria i pujarien les pensions, que a casa nostra són d'allò més baixes en comparació amb els països nòrdics. Avui les dones guanyen per hora treballada entre el 71,6% i el 84,4% del que guanyen els homes. Finalment, cal motivar la fecunditat mitjançant una justa distribució del treball no pagat de la cura (ens situem entre els països del món amb menys fecunditat: al voltant d'1,3 fills per dona). I pel que fa a la responsabilitat, a part dels homes que diuen o creuen que ajuden a la llar, és irrisòria. Cal empènyer alhora i amb la mateixa intensitat tots aquests macroaspectes perquè, com que es retroalimenten, avançaríem amb gambades de gegant no només en la igualtat de gènere sinó, i en conseqüència, en una indiscutible millora de la societat, tant econòmica com en benestar subjectiu.

GETTY

CARTES I MISSATGES

Cop a la democràcia

El dia 1 d'octubre els catalans donarem un cop a la democràcia, cometrem l'acte més indigne que pot cometre un ésser humà, farem un greuge a la humanitat: votarem.

Votar és, per a molts membres de la política espanyola, un acte infame. No tenim cap dret a decidir el nostre propi destí. Els intolerants, els fanàtics de la "unidad de la patria", estan fora de si. Es veu que això de la Constitució és el llibre sagrat per a ells. A sobre, encara estan més indignats per l'èxit de la gran manifestació de la Diada, encara que ells asseguruen que han observat que hi havia molta menys gent i ja diuen que anem de baixada.

El ministre Catalá diu que el màxim que podríem fer l'1 d'octubre és posar alguna urna en algun poble, fer actuar els castellers i fer una botifarrada. Com es permet aquesta gent humiliar-nos així? També han advertit el major Trapero que han d'actuar i no permetre cap urna, cap papereta; en definitiva, intenten posar la nostra policia en contra del propi país, en contra de la seva gent.

La perversitat de tot el que està fent el govern espanyol només hauria de tenir una resposta contundent per part de tot Catalunya: votar i marxar d'una vegada d'un territori tan hostil.

En nom de la democràcia no hauríem de permetre aquesta immensa humiliació constant que practiquen els membres d'un govern tacat per la corrupció.

ROSAMARIA CENDRÓS
BARCELONA

Les conseqüències de no acceptar el referèndum

Quanta gent va lluitar i va sofrir per aconseguir el vot a Catalunya i l'estat espanyol? Molta, i quan el vam tenir creïem que era la principal mostra de democràcia, que amb les urnes teníem la nostra llibertat de pensament respectada.

En aquests moments, la imatge que dona el govern d'Espanya, no deixant que s'expressi el poble de Catalunya, tant els que volen votar que sí com els

que volen votar que no, crec que els perjudica. I també els perjudica que tot hom vegi com actua, escorcollant petites impremses amb un desplegament de forces de la Guàrdia Civil que ningú no entén que sigui per buscar unes inofensives paperetes de paper i unes urnes.

Tots sabem que, si el govern espanyol volgués, dins la Constitució hi hauria maneres d'autoritzar el dret de votar.

No sé com ho interpreten els governs europeus, però jo crec que la imatge que donen no és gaire bona.

ROSA MARIA MARTORELL
VILAFRANCA DEL PENEDES

El memorial per les víctimes de la Rambla

El memorial i/o el monument que es preparen sobre els atemptats de Barcelona, succeïts a les Rambles el 17 d'agost, ens posa davant de preguntes que no sé com respondre. ¿Està plenament justificat recordar una desgràcia com aquella? ¿No és suficient que la

ciutadania conservi a la seva memòria aquells fets? ¿La gent no recorda altres atemptats sense necessitat de construir monuments o memorials, com passa per exemple amb el de finals del s. XIX al Liceu?

Em satisfà saber que el memorial en qüestió es farà aprofitant els objectes que els ciutadans van deixar com a homenatge, de tal manera que serveixin no només per homenatjar les víctimes sinó també la reacció de la ciutadania i especialment dels nostres serveis d'emergències i de seguretat. Però no estic segura que sigui aquesta la manera com volem fer la nostra ciutat, és a dir, fent-hi museus i recordatoris dels fets tràgics. Hauríem de pensar a llarg termini i no en calent.

CARME SÁNCHEZ
SANTA COLOMA DE GRAMENET

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

📧 @diariARA 📱 facebook.com/diariARA 📧 cartes@ara.cat 📧 Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona 📧 Fe d'errades: opinio@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència